

SĂMĂNĂTORUL

REVISTĂ LITERARĂ SĂPTĂMÎNALĂ

Redacția și Administrația :
Bd. Academiei, 3,
Strada Edgar Quinet, 4.
BUCUREȘTI

Redactori :
ST. O. IOSIF, M. SADOVEANU,
I. SCURTU

ABONAMENTUL ANUAL
în țară . . . 10 lei
în străinătate . 12 »

Cîteva păreri cu privire la Expoziție

E lucru foarte obișnuit la noi amărăciunea și disprețul față de țară, de «progresele» noastre, de viitorul ce ne-așteaptă mai ales. O ușoară refringere de buze, un zîmbet mai mult decît sceptic : «Ce ? de ce sîntem noi bunî ? Nu sîntem bunî de nimica... În țara aceasta se fură banul public, se mituesc funcționarii Statului ; în țara aceasta, în cumpăna dreptății se aruncă și aur ; n'avem caractere ; ori-unde te învîrți, dai peste suflete de robî... O bubă care lucește — nimic mai mult ! Unde sînt progresele despre care se vorbește ? Căi ferate și electricitate găsești și la negrii din Liberia... Dar *sufletește* cum stăm ? Dar progrese reale, ale *noastre*, unde avem ? Decît așa, cum sîntem, mai bine să ne ia și să ne administreze un vecin puternic...»

Ce poți răspunde ? Ceia ce-ți spune acest om anărit nu e neadevăr. Te indignezi și-ți aduci aminte de multe ticăloșii. Te gîndești chiar că ar trebui, pentru stîrpirea relelor, pedepse draconice, muncă silnică pe vieață pentru furtul banului public, pedepse grozave pentru vinderea dreptății și pentru mituire, — bine, dar și azi avem pedepse pentru așa ceva, și răul cel mare e numai neaplicarea lor... Care e mijlocul pentru a putea aplica mijloacele de desinfectare socială pe care le avem ?

*

În legătură cu aceste idei îmi aduc aminte de vorbele unui bătrîn foarte inteligent și foarte fin, care văzuse multe miserii ale noastre, și care totuși nu era deznădăjduit ca prea mulți din generația sa.

Răul strigă — zicea el, — face o gălăgie nemaipomenită... Vine aurit, în colorî sclipitoare, cu larmă, cu un cortegiul de ticăloșii țipătoare. E ca uraganul iernii, care te înfioară, te copleșește, te ametește, îți ia lumina lumii. Dar oare binele nu există nicăeri ? Nu știm și noi lucruri bune ? Nu cunoaștem și noi oameni cinstiți în țara asta ? Atunci ? Cînd privim la starea generală, de ce deznădăjduim, de ce să credem că totul s'a sfîrșit ? — Gîndește-te la foile toamnei, care putrezesc în

mocirlă, și gîndește-te și la viorica sfoasă care crește încet, care răz-bate prin frunzele putrede, prin întunec, necunoscută, sfoasă în tă-cerea pămîntului; mîne va zîmbi la soare, și azi nimeni n'o bănuiește.— Ticăloșia face zgomot; binele înaintează încet, își face loc, mîne îl vom vedea la lumina soarelui; azi nimeni nu-l bănuiește...

Au fost și alte țeri, mari și puternice, care au suferit ca noi. În Anglia, de pildă, ajunseseră la mai grea disperare oamenii cum-se-cade. Acolo eșiau judecătorii în piață și vindeau în fața lumii, fără rușine, hotărîrile lor. Astăzi cine nu rămîne uimit în fața puterii acestui popor?

*

Îți va răspunde aici neîncrezătorul: Poporul acela are calități de energie strașnică. Putem noi îndrăzni să credem că un așa viitor ne-asteaptă? Ce-avem noi? Pe ce ne putem răzîma?

Ș'aici putem răspunde că între oamenii cari trăiesc la orașe, puținii își dau socoteală cum trăiesc și din ce trăiesc; cei cari au eșit din popor nu prea se mai uită îndărăt, și merg înainte, cu valul turbure al mulțimii de haine strîmte, cu grija zilelor de azi, cu uitarea tre-cutului, cu nepăsarea față de vremurile ce vin; dar cine cunoaște în adevăr pămîntul și poporul acesta, cine a *simțit* mai degrabă ce-l în-conjoară, nu poate sta la îndoială.

Poporul acesta pe care scepticii noștri îl numesc popor de gușați, poporul acesta pe care cei cu totul străini de el îl numesc sălbatec și imoral, pe care cei ce nu-l înțeleg și nu-l iubesc îl socotesc bat-jocoritor, fără credință în nimic, cînd el e prea deștept și se ferește de cei ce l-au împilat și l-au înșelat, poporul acesta merge totuși, prin întunerecul durerii lui, spre un viitor mai bun. A venit dintr'un trecut de amar, prin viforuri de durere, a trecut prin valuri, prin lacrimile și sîngele lui, și a ajuns aici. Cine-l iubește? Ciți se gîn-desc la puterea lui suflătească? Ciți nu privesc ca la un cîne la lup-tătorul acesta care a gemut în noaptea disperării trecutului?

Dar milioanele lui nu vor pieri. Ca floarea sfoasă a primăverii dreptatea își face loc. Ca o putere a naturii, care rupe stavile și se revărsă deodată, așa din liniștea prezentului va tresări în zilele ce vin puterea leului adormit. Luptătorii necunoscuți vin și vor veni tot mai mulți; tot mai mulți vor coborî în întunerecul nenorocirii unde se zbat ființe cugetătoare vrednice de altă soartă; ș'atunci pu-terea desfășurată a milioanei va arăta ce poate acest popor.

*

Dar și astăzi sînt din cînd în cînd împrejurări care ne dovedesc că avem dreptate să nădăjduim în vremuri mai bune. Mulți se vor gîndi la șiragurile de flăcăi cari au murit așa de vrednic peste Du-

năre : negreșit că s'a desfășurat acolo o putere pe care nimeni n'o bănuia și pe care azi mulți încă n'o prețuesc după cum merită. Putere de uragan care de nimic nu e oprită ; o tărie sufletească care a îndurat așa de multe amaruri fără să slăbească. Acolo, jos, în șuvoiul popular din care au eșit eroi necunoscuți, în care zac și azi atâtea energii necunoscute și neîntrebuințate, acolo e viitorul țării.

Afară de războiul de la 77, azi mulți se vor gândi la expoziția noastră națională. Și azi, desigur, tot eroul necunoscut a ridicat ca din pământ un oraș întreg plin de atâtea frumuseți ; din sudoarea și din puterea brațelor lui au eșit multe lucruri pe care le admirăm acolo ; și la urma urmei nu e piatră acolo, nu e așchie de lemn care să nu fie plătită de luptătorul simplu : din durerile lui s'au născut toate și el nu va vedea rodul : ca acela albine care mor înainte de a li se naște urmașii.

A lui ar fi trebuit să fie expoziția aceasta, în întregime. Dar la poarta expoziției o mașină rotativă a ziarului *Adevărul* trage fascicole din *Regele Umbrelor*, roman de senzație ; la fântina *Cantacuzino*, o ființă, care n'are de-a-face cu nimic al nostru, vinde apa limpede a pământului ; niște Americani sau Engleji, ca și cum ar fi vrut să-și bată joc de noi, trimit spre cer, ca un simbol, în fiecare seară, focuri mari de artificii ; ori-unde te întorci calci prin gunoiul acesta, prin scursoarea aceasta a tuturor țărilor pământului ; chiar și distracția *Poveștii neamului* părea a fi o americană distracție : conducătorul, în orînduirea ei, uitînd cu cine are de-a-face, palmuia cite odată pe un soldat dac, ghiontea pe un centurion roman, și nu cruța de cruda dialectică surugiască nici pe regele Decebal, nici chiar pe împăratul Traian... Și Ștefan cel Mare și Tudor Vladimirescu își avea partea lor... Iar Cuza-Vodă nu intra singur, ci între două femei... Și mahalaua se distrează și aplaudă, iar în întunerecul satelor lui poporul așteaptă zile mai bune...

*

În această expoziție a anului 1906, găsești totuși și lucruri ale noastre. Nu poți trece fără plăcere pe lângă clădirile așa de armonioase și așa de românești ca stil. Castelul lui Țepeș se înalță măreț pe culmea dealului ; palatul artelor, pavilionul regal, pavilionul domeniilor coroanei se desfășură în linii care ne încintă ochiul : am mai văzut așa ceva parcă, am văzut o curte veche boierească, am văzut o cetate în ruină, am văzut un întins arhondaric într'o mănăstire din munți.

Cu multă cucernicie treci pe dinnaintea vechilor odoare sfinte ale lui Ștefan cel Mare și altor Voevozi cari își dorm veșnicul somn în «pă-

mînt străin»; cu durere ascultî pe voinica femei din pavilionul Basarabiei, Romîncă cu graiul românesc așa de turbure; cu bucurie privești munca aprigă pe care o săvîrșesc Ardelenii, din zi în zi mai spornic; cu mulțumire mare deosebești minunatele lucruri de artă care es din mina dibace a Macedonenilor argintari. Și cu o simțire de înduioșare treci pe lângă căsuța de la Poradim, pe lângă bordeiele dorobanților învingători în singeroase necazuri, pe lângă arsenalul armatei noastre și sus, lângă turn, pe lângă bateria de la Calafat.

Aici, în baterie, *aceleași* tunuri sînt îndreptate spre vale și infanteristul stă de strajă lângă ele.

Mulți cari trec pe lângă ele își aduc aminte, cu o undă de înduioșare, de cel dintăi uștean mort pentru independență, în bateria aceea, de sergentul Florea. — Unii știu că generalul care a comandat bateriile întăriturilor de la Calafat, care a auzit acolo primul tun, a murit anul acesta chiar în noaptea cînd, în expoziție, bateria a tras cel dintăi tun, în amintirea luptelor trecutului.

Așa, cu sufletul plin de faptele acelui timp, coborî spre căsuța pitică unde Domnul Carol a cugetat, a suferit și a urmărit prin viforurile iernii sfîrșitul luptelor de la Plevna. Treci pe la bordeiele întunecoșilor și cumplitilor dorobanți, a sufletelor tari, a tăriilor neînfrînte. Scepticul cu un zîmbet va trece pe lângă ele: dar scepticul acela e un burghez fricos de cele mai multe ori, foarte bine așezat, cu mîncarea, cu femeia, cu băutura lui, cu patul lui cald de odihnă, și el nu va pricepe ce durere, ce crîncenă amărăciune a fost acolo în nopți de sloată, în primejdia și în spaima necunoscutului, — ca să poată fi *el* azi bine așezat, cu mîncarea, cu băutura, cu femeia și cu patul lui!

Cu amintirile și cu simțirile acestea mă opresc.

Mulți spun că ar fi fost mai bine ca banii cheltuiți aici să se fi întors la cei mulți și umiliți, ca să se mai risipească întunerecul și necazul de jos; alții adaogă că aceasta ar fi fost chiar un drept al lor; sîntem însă în fața unui fapt îndeplinit; și expoziția, așa cum este, își are frumusețile ei, ca arhitectură mai ales a stîrnit admirația străinilor, și aceasta tot este ceva, mai ales cînd nu vom năzui să cercetăm mai cu deamănuntul ce este înlăuntru numai și numai al nostru.

Să ne bucurăm deci, — căci o țară întreagă pare că se bucură.

Dacă țara este a orașelor, atunci da, țeara întreagă se bucură. Cei mulți, birnicii satelor, nici nu se bucură, nici nu se întristează; ei habar n'au despre frumusețile și nefrumusețile din cîmpul Filaretului; ei își pleacă la pămînt fruntea obosită, după aspra muncă a pămîntului din care scot aur.

CÎNTECE

I

Acelorași mizerii pradă
Se lasă lumea năraivită:
Nemernicia 'n veci slăvită,
Și meritul hulit în stradă.

Virtutea stă în lingușire,
Dreptatea 'n vorbe care sună,
Și toți se sfîșie 'mpreună
În neînțeleasa lor orbire.

Acesta 'i-raiul vremii noastre
Lipsit de cinste și iubire!
— De n'ai fi tu, a ta zîmbire
Și-a ochilor lumini albastre,

Tu, crîn plătînd de primăvară,
Pe care-l strîng cu frică 'n brață,
Mi-ar fi așa de frig în viață
Ca într'o casă mortuară...

II

Las luptele haîne
Ce lumea o distramă:
Copilă, n'avea teamă
Și te încrede 'n mine.

Dă 'mî ochii, dă 'mî surîsul,
Și cazî 'mî dulce 'n brață...
O viño de mă 'nvață
Cît prețuește visul:

Doar pentru el ne darăm
Noi unul altui, dragă —
N'aș vrea pe-o lume 'ntreagă
Ca și pe el să 'l sfărăm!

ST. O. IOSIF.

AMURG DE TOAMNĂ

Amurgul scînteiază 'n zări;
El pare înroșite mări
De sînge.

De foî despoaie pomii vîntul;
In crîng el își preface cîntul
Și-plînge.

(Suceavă).

În brazî ciocănitorea toacă,
Pe munți se lasă promoroacă,
Se 'ntunecă.

De după deal răsare luna
Și dintr'un cor de stele una
Alunecă...
ION STREȘINĂ.

VREMURI DE BEJENIE

Și anul acesta o toamnă aurie, frumoasă ca totdeauna, a învăluit vechile și mîndrele cuprinsuri ale Moldovei-de-sus. Mă simt iarăși purtat de gînduri și de doruri, odăile mi se par reci și pline de umbră, es la soarele prietenesc, care mîngîie domol privirile și deschide fundurile zărilor și care-ți dă dezmierdări de brațe moi și nevăzute. Spre funduri liniștite de văi cu lacuri lucii, spre culmi nalte de dealuri, spre cîmpii lungi, spre adîncile păduri ale depărtării mă mină sufletul ușurat de mihnurile prezentului.

Și din nou încep, cu pușca 'n spate, să calc cu piciorul, ori să colind, în săltăturile repezi ale căruței de țară, pămîntul acesta al singelui, al lacrimilor, al durerilor trecutului, al oamenilor țari și nenorociți de altădată, al strămoșilor cari nu mai sînt, dar pe care-i simt parcă în raza aceasta mîngîioasă de soare, în aburul ca de vis al pămîntului răscolit de plug, în murmurul de somn al străvechiului codru!

Tot mai mult mă simt despărțit de clipele vremii de față; mă copleșește natura largă și măreață; o nouă vieață, vieața amintirilor și a trecutului, mă pătrunde.

Acu o săptămînă, după două zile de ploaie, intram, venind de la Hirilău, în codrii Delenilor. Cu greu înaintam prin nomolul drumului rău, căruța intra până în butucul roții, caii se frămîntau mai mult în loc, vîrînd picioarele în hleul gros și scoțindu-le cu greu. Codru mare, codru bătrîn și des, deoparte și de alta a drumului acestuia, se întindea cale de o poștă, pînă în apa Siretului. Fagi cenușii, uriași se înălțau de o parte și de alta, drepti ca brazii, din nestrăbătute desisuri. Cînd caii se opreau trudiți, cu picioarele tremurînd, slobozînd o pînză de aburi din trupul umed, zbuciumat de răsufări grăbite, în tăcerea adîncului pătrundea ca un fior greu, prelung, răsufierea codrului, freamătul deselor frunzare; — și filfierea vîntului abia-abia o simțeam, moale și leneșă. Românul își îndemna cu glas blind căluții, mergea alătura de ei, și din cînd în cînd le trecea prin coamă mîna arsă, și din cînd în cînd zmulgea de pe marginea drumului mînunchiuri de barba-caprei, și la popasuri scurte, în lungul dealului nesfîrșit, le întindea spre boturile unede ale tovarășilor de nevoi. Și iar îi îndemna cu glas domol, apoi își apleca în piept capul și punea umărul la căruța încărcată. Noaptea rece, ne-a apucat în mijlocul făgetului nesfîrșit, noapte oarbă, fără lună. Nu mai cunoșteam drumul; ne-am oprit. Prin întunec, săteanul vorbea cu caii; eu tăceam și ascultam cum filfiiri de vînt umflă frunzișurile și cresc într'o melodie sălbatecă, cu stranii înmlădieri de glasuri. Priveam prin noapte, în juru-mi, și așteptam să mă împresoare umbrele negurei, ale întunecului și ale trecutului.

Sînt cîteva săptămîni, dacă n'or fi cîțiva ani, de cînd m'am oprit pe la o mănăstire frumoasă și veche, lîngă rîu iute și limpede, dosită într'o văgăună, supt neagra revărsare a unei păduri de brazi. Vedeam oameni rari, cu căciuli de oaie, auzeam talanga vitelor mănăs-

tirești de la suhat, și în amurg, pe când se înalbăstrea adînc codrul de brad, în balcon, între flori, ca *odinioară*, stăteam la taifas cu starețul. Era un om voinic și zdravăn ca un haiduc, și când vorbea din cerdac cu frații și cu călugării de jos, răsuna ca de clopot ograda mănăstirii. Privindu-mă cu ochi zîmbitori, îmi spunea multe lucruri vorbind simplu și liniștit: îmi spunea că a fost cioban în tinerețe, că a avut o dragoste, că i-a murit logodnica și că era să se stingă și el de multă scîrbă. Și-atunci i-a spus cineva, un om bun, cu sufler de creștin, să mănînce numai de post și să se călugărească. Și s'a făcut bine de-atunci, și zdravăn ca mai nainte. Avea din vremea trecută un caval lung lustruit. Cum creștea înserarea, începu să-mi cînte încet, potolit, — și murmurul melodiei avea ceva din șoptele pădurii la strecurarea vîntului.

Și-mi vorbea el după aceia iar de tinereța lui și mă privea cu voie bună, cu ochi verzi lucind pe fața plină, roșcovană. Și 'n balcon umbra serii ne învăluia tot mai deasă; vechea mănăstire cu ziduri înnegrite, cu morminte vechi acoperite de brazde de erburî rămînea tot mai nedeslușită înaintea noastră. De pe rimnicul de aproape veneau adieri reci; în livadă fosnea uscat frunzișul bătut de cea dintăiū brumă a toamnei. Luna plutea în ceruri, între nouri rari, cari fugeau repede, resfrîndu-se în lumina de argint; clopotnița bătrînă se înălța ca o fantazmă, prin picla ușoară și strecurarea vîntului în turlă înflora arama vechilor chinvale, prelung, abia-auzit.

Cu gînduri și cu doruri multe am rătăcit în toamna asta.

Trestiile galbene, la iaz, șoptesc atingîndu-și pămătufurile, apa tremură în crețuri, moara are un vuiet scăzut, ca de departe.

Pe dealuri cu arătură, din cînd în cînd o pasere zîcnește prin lumina de aur; un epure, roșcat fuge în copce, speriat ca totdeauna; un stol de grauri se pierde în zare, departe, ca un abur al brazdelor.

Și la marginea crîngului, plutesc tremurînd prin aer galbeni fluturi de toamnă; sus, prin văzduh neclintit, răsună tînguios chemarea cocorilor.

În asfințit, pe cînd mă întorc singur și tăcut, la un rateș de la drumul mare tremură alăute și cobze și un glas înăbușit zice cîntărea bătrînească a lui Toma Alimoș...

O țară întreagă se întinde în juru-mî, neschimbată, cu poesia naturii, cu necazul muncitorului de pămînt; ca o armonie mă împresoară șoptele legendelor; din copilărie, din tinerețe tresar șoptele povestitorilor cu glas înflorat, în semi-întunerec; suflatul mă poartă îndărăt, și simt cum de mult, din vechi vremuri, mi se strecoară în minte o poveste tristă.

I.

Andrieș Hamură, feciorul boerului Gligorcea din Forăști, se întorcea de la învățatură din țara leșească, în vremuri de grea cumpănă. Era la anul, de la răstignirea Mintuitorului, 1574; cumplitul Ion-Vodă fusese înjunghiat, fusese rupt de cămilele Turcilor; în sîngele lui vînzătorii își muiaseră iataganele; și acum hoarde nesățioase purcedeau în lungul țării tăind, prădînd, arzînd și robînd.

Cu doi ani înaintea, la venirea în scaun a lui Ion-Vodă, boierul Gligorcea se hotărîse dintr'odată să-și înstrăineze pentru un răstimp feciorul: Se gîndise la asta din mai multe pricinî. Dumnealui, om umblat prin lune, și la Țarigrad, și la Mosc, și la Liiov, înțelesese că tot în țara Leșilor este strălucire mai mare, învățatură mai multă.

«Acolo se învață carte letinească...» zicea el dînd din cap; și ca om ascuțit la mînte ce era, și doritor să știe multe, să iscodească tainele lumii, avea cea mai mare dorință să-și vadă feciorul luminat, frămîntînd limbî străine și vorbind ca din cărți despre neamuri care trăesc de ceia parte a pămîntului, unde de curîndă vreme se descoperise o țară nouă. Pe urmă, mai zicea dumnealui către jupîneasa Mitrofana: «Cînd mi-o veni așa om ales, din țară străină, în scurt ajunge în fruntea bucatelor... Vorba lui are să prețuiască aur...» Jupîneasa Mitrofana prea bine pricepea aceasta, căci era femeie ageră la mînte și la vorbă, și feciorul îi semăna mai mult ei; dar plîngea de prăpădenia pămîntului, că i se duce odorul între lifte străine.

Afară de asta, jupînul Gligorcea nu prea avea la inimă domnia nouă a lui Ion-Vodă. «Nu-mi prea place mie cum a pornit-o de la început...» Mai tirziu, cînd se ridicaseră oști, se împărțiseră steaguri și veniseră Cazacii, dumnealui își răsfrînsese buzele: «Iar pacoste pe țară... Parcă cine se poate pune cu Turcul? Păgînu-i tare, ce socoți dumneata?» Nemulțămirile acestea născuseră mai ales din pricină că el, om cu greutate și cu pricepere, fusese lăsat să putrezească acolo, la moșia lui, cînd alți domnitori, pentru sfaturile lui, îl căutau ca iarba de leac.

«Se va duce Andrieș în țara leșească!» hotărîse boierul; jupîneasa Mitrofana se pornise pe bocete, și băiatul plecase călare, cu două slugi credincioase după el.

Porniseră lupte, greutăți, nevoi, necazuri; capetele multor boieri bătrîni și tineri se rostogoliseră în tină; venise și înfricoșatul ceas de la Cahul. Jupîn-Gligorcea își migîia barba mare, căruntă: «Aha!... vezi dumneata, Mitrofano: citeodată, tot e bun la ceva capul!»

Iar acolo, în Lehia, după uimirile începutului, după cel dintîiu fierbinte ropot cu dascălii, între atîția scripitori feciori de magnați, băiatul boierului Gligorcea începu să fie hăituit de doruri și de amărăciuni, — care veneau ca niște soli grăbiți din urmă, din țara Moldovei.

Ca răsunete mari de arme ajungeau până în Polonia veștile biruințelor lui Ion-Vodă; ca o adiere caldă de vînt venea o undă de dor de la poalele munților moldovenești, de la o curte boierească cu balcon încununat de flori, de unde îl petrecuseră la plecare doi ochi verzi ca apele Moldovei. Către vîrtejul luptelor îl chemau avînturile tinereții; către jupînița Liliana a boierului Mihail Talpaș de la Drăgușeni îl purta dragostea. Furtunos din fire cum era, băiatul se prăjea ca pe jăratec; nu mai putea, îi venea să dea dracului și latineasca dascălilor leși, și tovarășii îmbrăcați în mătăsuri și fir, mîndri de nu le puteai ajunge cu prăjina la nas; îi venea să încalece, să pornească să treacă granița: cînd va simți iarba țării, murgul are să necheze,

și Andrieș are să răsuflă din adînc, cutreierat de fiori. Așa s'a frămîntat el multă vreme, s'a frămîntat în zadar, căci jupînul Gligorcea era om cu care nu prea săguia nimeni; pe urmă zilele, săptămînile, lunile înmulțindu-se, curgînd către doi ani lungi, amărăciunea îi dădu vînt și-l pregăti de zbor de furtună.

Una din slugi, Ilie Buzărlan, plecase înainte cu scrisoare. Andrieș vestea pe bătrîn că nu mai poate răbda, că i-i dor de părinți, de casă și de multe altele, că a pornit și că vine, fie ce-o fi. Băiatul nădăjduia mult și în maică-ca, jupîneasa Mitrofana: ea se va pricepe să împace mînia boierului Gligorcea.

Cu cealaltă slugă, cu Gheorghită Răducan, Andrieș Hamură plecă dintr'odată, pe neașteptate, de la Liov. Făcu întins drumul pînă la hotar. Acolo își schimbă straiile leșești; își puse în cap gugiومان de pielică creată, încălță cisme de piele roșie peste nădragi albaștri, își strîns pieptul în haină strîmtă ostășească, tot albastră, cu nasturi de argint, cu brandenburguri de mătase și fir, se înfășură în contăș larg, ușor, încălecă, se înălță, se înțepenî în scări și atinse scurt fugarul, cu dinții ascuțiți ai pintenilor. Teaca neagră, ferecată cu alamă și înflorită cu argint, a săbiei încovoiate sclipea la soarele verii. Tinerel subțire, numai de douăzeci de ani, cu mustața bălaie, cu ochi adînci de culoarea murei, aprig și cu sîngele fierbînd în vine, făcea cu bătaie de inimă cea dintîiu poștă pe pămîntul moldovenesc. De abia intrase în țară, trecuse prin cîteva sate sărace; bătrînii și femeile din pragurile bordeielor nu-i putuseră da nici-o știre despre întîmplări din locurile unde bărbații, cu Vodă Ion, se războiau cu păgîni. Fără vești din partea asta, chemat de chipul zîmbitor al jupîniței Liliana, care plutea înainte-î în zborul calului, ca în pulbere luminoasă de aur, Andrieș Hamură, neliniștit, nu luase încă nici-o hotărîre. Mergea în spre Suceava și aștepta cele d'întîiu vești. În fundul sufletului lui însă sta gata hotărîrea dacă cel d'întîiu glas de om îi va spune că buciumul lui Ion Vodă chiamă oșteni la luptă, în țara de jos. Nu va sta nici o clipă la îndoială; va întoarce calul și va porni spre Dunăre. Numai gîndindu-se, îi fierbea sîngele în vine... Totuși, poate, poate, în zbor de vînt se va rezezi pînă la maica, acasă, pînă la tatăl bătrîn, și mai ales pînă la Liliana lui Talpaș, la Drăgușeni, pînă la logodnica inimii lui, care de doi ani cu credință îl aștepta.

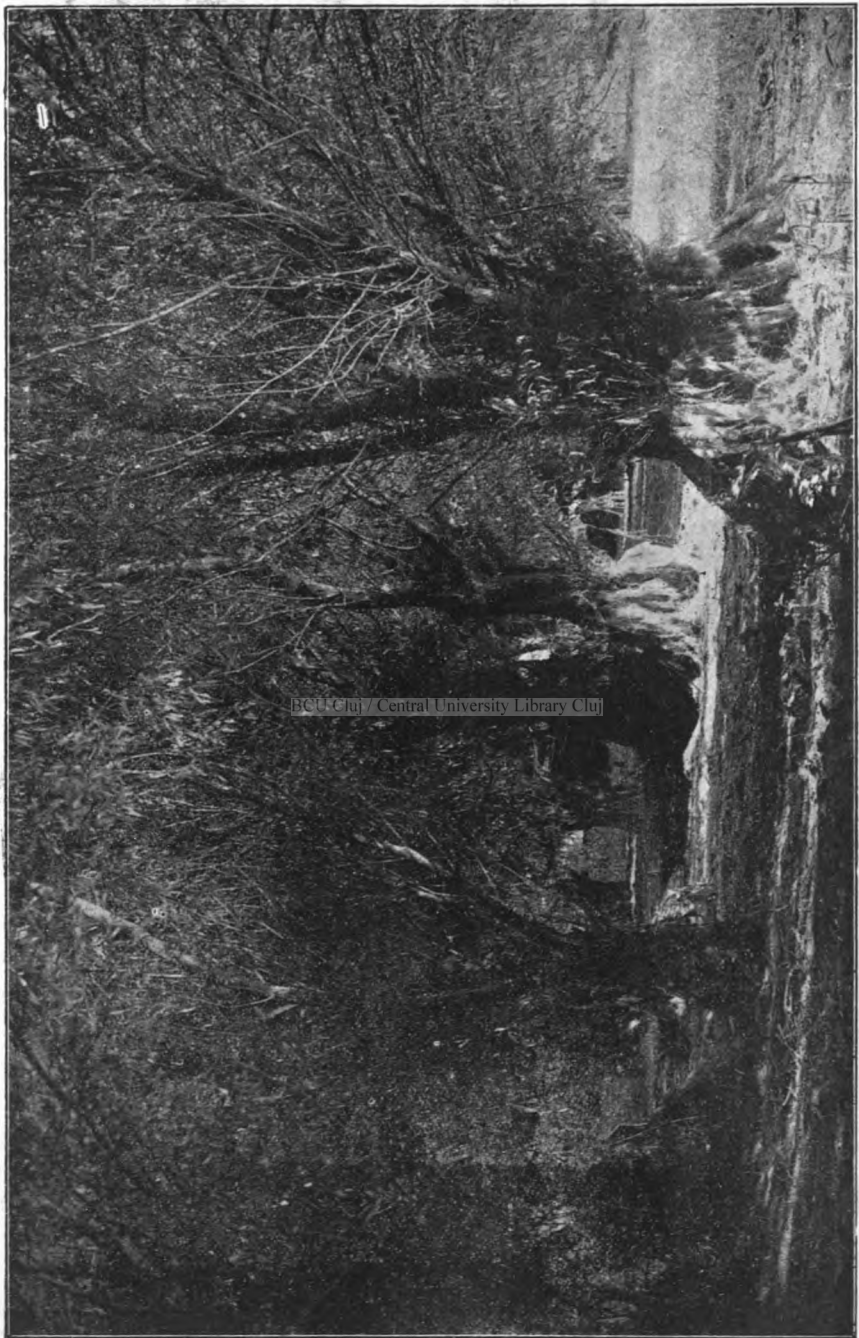
Așa călărea, pe gînduri; iar în urma lui, Gheorghită Răducan urmă și el tăcut, în tropot grăbit, în spate cu săneată nouă, cumpărată cu venetici cu zimți de la Zaluga, armurierul cel mare din tîrgul Liovului. Acest Gheorghită Răducan era un om fără pereche de sprinten. Avea niște ochi negri, iscoditori, ca de drac, pe care pesemne îi moștenise de la maică-sa Rarița, Țigancă de felul ei, foastă fată de casă a jupănesei Mitrofana. Cu ochii aceia sfredelea pe om mai rău de cît un judecător, și cercetase atîta vreme în orașul leșesc dughenile Nemților și Ovreilor mai avan de cît un om al stăpînirii: dar și fusese de folos pentru aceasta boierului Andrieș; căci de multe ori, la vremuri de nevoie, cînd întîrzia să vie de-acasă, din Moldova, aurul jupînului Gligorcea, Gheorghită, pe urma iscodirei ochilor, își făcuse

mîinile c ngi de care se aninau multe lucruri bune de-ale m nc rii, a a că inv t celul nu prea  tiuse, acolo între str in i, despre fericirile sfintului post schivnicesc.

Pe drum moale de  arin , printre holde sărace încărcate de buruiană, pe lingă ogoare întinse lăsate in p ragin , p c nea grăbit murgul din copite. Departe încă, după valurile p m ntului, peste pădurea din zare, era Suceava. Cit bătea ochiul în jur, fum pe sate nu se zărea; o grămădire de bordeie sărace rămăsese în urmă. — Hotarele noastre totdeauna sînt pustiite, arse  i sărăcite... se gindea Andrieș Hamură,  i oftă prelung. La dreapta, soarele cobora pe cer albastru spre depărtatele ce e ale mun ilor. Inv luit de căldura potolită a lui August, cu ochii în depărtări, legănat de mersul cumpănit al calului, m ng iat de boarea care aducea mirosul florilor sălbatece ale c mpiei, boierul, cu ochii  nchi i pe jumătate, se sim ea mai u or,  i parcă sufletul i se  nn l a, i se desp r ea de trup  i alerga înainte, spre locul celei dint ii arzătoare iubirii, pe c nd, ca dragi prieten i cari vin cu  mbr ti eri, amintirile izvor u din trecut.

Ce-o fi f c nd, ce-o fi g ndind acum Liliانا? se întreba Andrieș. Doi ani a  trecut. Acolo la Liov, el, băiat cuminte  i sfios, deprins cu lini tita via a casnică a p rin ilor, nici chefuri cu tovar i nu făcea, nici nu prea e ea în calea fetelor sun nd din pinten i de argint. I i c ta de cartea pu in , multă cit  era, de călărie, de me te ugurile armelor, care, acestea mai ales, erau patima  i viea a lui.  n ceasuri de visare se întorcea cu g ndul la balconul încununat de flori de la Dr gu eni, unde  ntia oară la Pa ti, în anul plecării, sărutase pe Liliانا, pe c nd b tr nii, cu zarvă mare, cinsteau  i petreceau cu lăutari în sufragerie. După ziua aceia de înfiorare, de pu ine ori  i văzuse dragostea, de pu ine ori, oprit cite-o jumătate de ceas din fuga aprigului murg de Misir. Trebuiau  iriclicurile fetei, cu vorbe strecurate în treacăt, pentru o clipă de întilnire în umbra unui col , pentru o  mbr ti are, pentru o sărutare aprinsă cu ochii  nchi i.

Din răsunetul în suflet al fericirii ace tia scurte, trăise el doi ani în străinătate. Trăise închis în sine i; picătură cu picătură, de ne-numărate ori,  i strecurase prin suflet zilele rare ale trecutului. Suflete te se hr nise numai din dragostea aceasta, cum în somnul ernii, ursul amor it tr ie te din puterea str ns  în lumina zilelor veri . Rareori tresărea cu ochi cumpli i, c nd vre-unul din feciorii de neam mare cu care se  ntilnea zilnic, filosof epicurian, cu dragoste pentru păhar dulce  i ochi frumo i,  i svirlea o vorbă nesăbuită de sus, de pe cataligele sume iei. I se zbirlea părul mare în clipele acelea, i se umflau vinele t mpiei  i i se încrunta albul ochilor; cu straja săbiei. Într'o încăierare iute, bătea în grumazul filosofului; apoi r m nea încordat, c'în picior îndărăt, cu capul aplecat înainte, cu pumnul str ng nd ferul, cu ochii mai negri, scinte nd supt sprincenele cobor te. Astfel, cu pumnul,  i durase Andrieș Hamură adevărate prietenii; intrase în palate de piatră cioplită  i de marmură, călcase pe covoare persiene ti, ascultase muzica harfelor pe care ginga e m ni de fete de neam  i tremurau degetele sub iri,  i avusese cinstea să schimbe două, trei cuvinte cu p rin ii prietenilor lui, nobili mari, cu nările unflate, cu

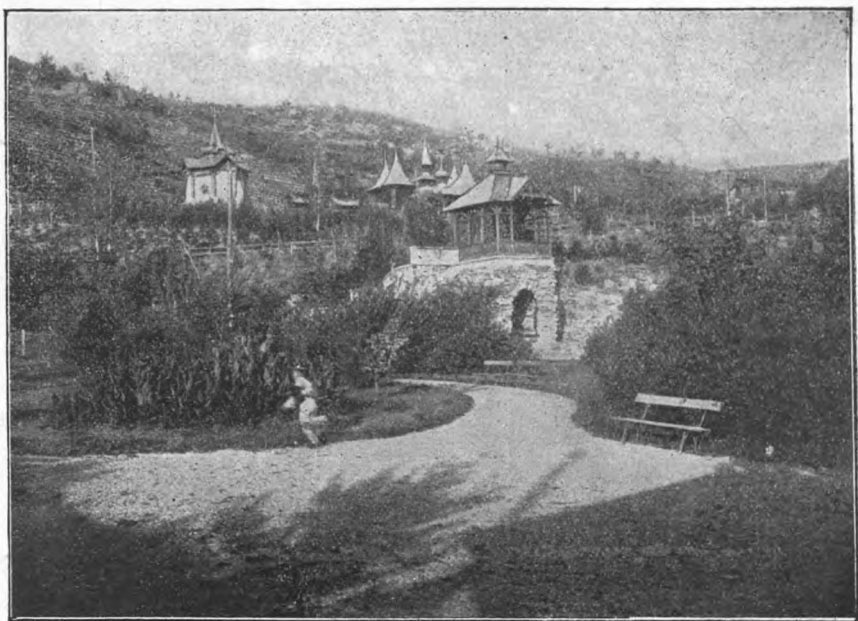

BCU Cluj / Central University Library Cluj

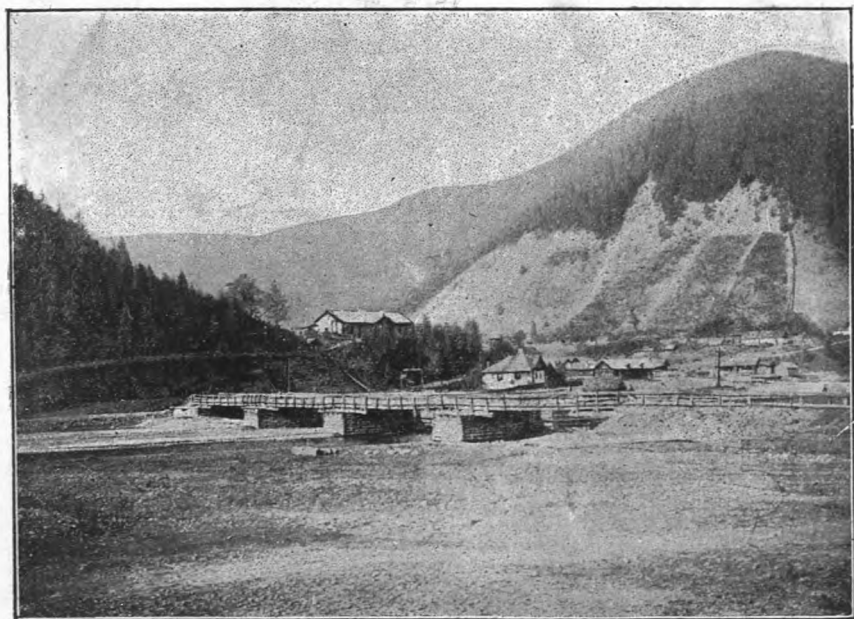
DE PE MALUL DUNĂRII.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

VALEA BISTRITEI
BCU Cluj Central University Library Cluj

DE PE VALEA BISTRITEI

BCU Cluj / Central Library Cluj

pîntecile și mai umflate, pierduți în bogăția stofelor și a blănurilor, grăind moale și leneș, mîniindu-se ușor dintr'un cuvînt, și potolindu-se dintr'o laudă, cum se potolește și se 'ntinde la scărpinat mielul căruia i se împlinește sorocul în ziua de Ignat.

Dar copilul acesta care învățase, istoria lumii, care știa că s'a'au descoperit pămînturi nouă în care trăiesc popoare ce se hrănesc cu carne de om, care învățase să ție discursuri după toate regulile retorice, care făcea haz de profesorul cu ochelari pe virful nasului, care-și tira pașii făcînd complimente damelor și rotunzînd o frază cu cuvinte dulci în limba leșască, — cum intrase pe pămîntul Moldovei, deodată, în neliniștea care-l cuprinsese, se simțise luat ca de un suvoi: uitase și istorie și matematică, și filosofie; și pe Cicerone, și pe Socrate, și Platon; rămase flăcăul pornit și vijelios de altădată; doi ani de viață nouă se confundară ca 'ntr'o veșnicie; viitorul se legă dintr'odată cu trecutul; pămîntul Moldovei funega de singele luptelor; cu toate simțurile ațîțate, ca 'ntr'un nimb i se părea că aleargă, învăluit de dragostea crescută atunci cu depărtarea, crescută ș'acum cu apropierea.

(Va urmă).

MIHAIL SADOVEANU.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

SONET

*Și dacă 'n lacrimi ochii mi se'neacă
Supt spornica povoară de durere,
Ce'n suflet nu-și mai află încăpere
Acum, cînd dorul tău aiurea pleacă,*

*E că un gînd c'o magică putere,
Tăriei căreia treptaț se pleacă
Simțirea-mi de nădăjduire seacă,
Statornic adăpost în minte cere;*

*E gîndul c'o minune așa de rară,
Ce doar cu îngerii se înfrățește —
Meniți în vis numai că să răsară —*

*Cu patima jertfiri 'ntregi de sine-mi,
Așa cum inima-mi-o prețuește,
N'or ști s'o prețuească alte inemî.*

C. TEODORSCU.

RĂVAȘUL PRIBEAGULUI

Pornește, foaie de stejar
Supt largul cerului senin,
Și spune vîntului hoinar
Povestea bietului străin...
Te du, te du, răvaș iubit
Departe'n negura de zări,
Și spune celei ce-a murit
Că sînt pribeag în depărtări.

Era 'ntr'o vară — și frumos,
Cîntași și mierlele prin lunci...
Cîntași și tu cu glas duios, —
Și m'am oprit în loc atunci.
De n'ar fi fost să mă reții,
De mult, de mult aș fi purces,
Și poate-acu zîmbiam supt glîi
De-o viață fără de 'nțeles.

Treceam așa, necunoscut,
Ca și-un copil al nimănui...
Ca și-un copil ce s'a pierdut
Și nimeni să-l recheme nu'i:
A fost un vis ce m'a cuprins,
Că pururi n'o să'l pot uita,
Și multe, multe flori am strîns
Atunci din bunătatea ta.

Dar a venit un vînt pribeag
Și m'a luat în sîrg cu el —
Și m'am trezit din nou pribeag,
Pornit în lume fără țel...
Acum, prin vîntul înăsprit,
Răvaș de moarte mi-ai trimis,
Și văd tîrziu că m'ai iubit
Și plîng că nu te-am înțeles...

Ce gînduri să mă fi 'mbiat
Cuatit de dulci și mîndre vești?
Ce vis de-apururi nevisat
Să 'mi fi șoptit că mă iubești?
Ar fi 'ncăput atît noroc
În sufletu'mi de doruri plin..
Și nu m'ai țintuit în loc:
A fost să plec, să nu mai vin...

Acum, atîtea văd ce-au fost,
Și-atîtea tîlcuri îmi răsar!
Te văd cătînd, în noapte, rost
Durerii fără de hotar, —
Te văd, tăcută, 'ntr'un ungher
Cînd alții freamătă 'n pustii, —
Și stai pierdut, ca de-un mister,
Și te 'nțeleg, — și e tîrziu!

Și cum să fac să te rechem?
Și-acum putere-ai să mă erți?
O, cum aș vrea, ca'n alte vremi
Să-mi stai aproape, să mă cerți.
Ca'n vis genunchii să mi-î plec,
Tu să mă judeci, eu să plîng,
Și-amarul tău întreg, întreg,
Cu grijă'n inimă să-l strîng!

Pornește, foaie de stejar,
Supt largul stelelor șirag,
Și spune vîntului hoinar
Povestea bietului pribeag...
Și dacă vezi mormîntul ei,
Să cazî foșnînd încet, încet,
Să-î pară că sînt ochii mei
Ce plîng de dor nemîngîțiet!

E. FURTUNĂ.

DRAMA LUI EMINESCU

— Citeva observații și lămuriri critice, întemeiate pe studiul manuscriselor —

Motto: «Unde vei găsi cuvântul
«Ce exprimă adevărul?»

II.

«*Bogdan Dragoș*. Dramă istorică inedită cu o precuvântare de I. Dragomirescu. Ediție completă», pp. 83 în 8. Editura Alcalay, București, 1906.

Aș putea să mai dau cel puțin vre-o două, trei articole numai cu probe interesante despre incapacitatea de transcriitor și editor a celui vinovat de această «*ediție completă*» — a unei opere foarte *incomplete*. Dar cred că dovezile au fost destule pentru cetitorii obiectivi și nici chiar pripitul și nechematul editor nu va mai fi dorind sporierea lor, afară doar de cazul că ar socoti, de astă dată cu mai mult temei, că o *a doua* ediție pe care ar face-o d-sa n'ar fi tocmai așa de rea...

De toate aceste greșeli atât de compromițătoare, de care nici un prețuitor cinstit al muncii literare nu-l poate izbăvi, editorul ar fi scăpat dintru început, dacă și-ar fi mărturisit că nu oricine este pregătit azi pentru lucrări de istorie literară și dacă, totuși, un diletant îndrăzneț e de altă părere, el trebuie măcar să se ocupe cu toată conștiința de subiectul său.

Dar cum s'a purtat editorul d-lui Alcalay? Acum vre-o doi ani, după tipărirea unora dintre operele inedite ale lui Eminescu, d. I. Dragomirescu ce se gândi într'o bună dimineață — sau mai bine *noapte* — a «*spiritelor*», bune sau rele, cărora se închină (căci e și apostol al spiritismului): Eminescu e un poet, manuscrisele lui trebuie să cuprindă mai ales poezii, editorii lui de pân'acum nu scriu versuri, eu însă scriu versuri și între toți poeții români contemporani eu sînt cel mai adinc cugetător, am și o filosofie a mea proprie, deci sînt cel mai înrudit cu geniul Eminescian, mă pot pune și în legătură directă cu dînsul prin «*spirite*», — prin urmare, concludiunea cea mai logică a silogismului ori monologismului acestuia nu putea fi decît: eu, poetul spiritist Iuliu Dragomirescu, sînt singurul chemat să editez și să «*completez*» operele inedite ale lui Mihail Eminescu!

După această apariție a «*spiritelor*», printre care se va fi rătăcit de pe atuncia și acel al d-lui L. Alcalay, apariție săvîrșită desigur în noaptea dinspre 25 Ianuarie 1904¹, iată că ne pomenirăm a doua

¹ 25 Ianuarie 1904 e dotat întiul număr al revistei spiritiste a d-lui I. Dragomirescu.

zi nu numai cu începuturile de muncă pline de mândrie ale editorului-poet, ci chiar cu o «revistă bi-lunară», botezată «Cuvîntul» și dovedită apoi un cuvînt de profet fals «care nu exprimă adevărul»...

În numărul dintîii al acestei reviste miraculoase, răsărită din sferile transcendente ale spiritismului istorico-literar, citirăm alătura cu numele abia cunoscut al directorului revistei și numele marelui poet, apropiere pe care identitatea sufixului celor două nume n'o putea îndreptăți măcar prin vre-o rimă corectă. Atunci începu și publicarea așa zisei «drame», în realitate numai *fragmentului* «Bogdan Dragoș». Un comunicat trufaș al transcriitorului întăria următoarele «dreptăți» pe seana lui:

«Această dramă istorică este *absolut înclătă*. Împună cu poema dramatică publicată de revista *Literatură și Artă Romină* și comedia *Obrazele* ce va vedea lumină în revista noastră, se va complecta și *Teatrul lui Eminescu*, a cărui publicitate ni se datorează».

Cite cuvinte, atîtea pretenții, greșeli, făgăduieli deșerte și inexactități, ceia ce voiți dovedi mai de-aproape în articolele viitoare, unde voiți expune și voiți lămuri toate *planurile dramatice* ale lui Eminescu, după ce voiți fi scăpat de neplăcuta îndatorire de a stăruii așa de mult asupra isprăvilor de editor ale poetului și cugetătorului spiritist atît de obscur în ciuda luminilor nocturne ale «spiritelor» ce-l străjuiesc.

Se va cunoaște atunci adevărul definitiv că nu există nicăeri un «*Teatru al lui Eminescu*», că nu există nici-o singură dramă încheiată și terminată a sa, că există multe *planuri dramatice* ale sale de care nici pomenește d. Dragomirescu, că numai meșteri dibaci de soiul d-lui Dragomirescu sînt în stare a face minunea «ediției *complete*» a unei opere cu totul *incomplete*. Deocamdată scot la iveală un meșteșug și mai îndrăsneț al editorului d-lui Alcalay: d-sa, în divinația sa istorico-literară, revărsată asupra-î de spiritele *Cuvîntului* «care nu exprimă adevărul», inventează de-a-dreptul piese originale ale lui Eminescu care n'au existat și nu vor exista cît e lumea, chiar dacă sute de alte manuscrise inedite ale sale s'ar mai putea descoperi.

D. I. Dragomirescu vorbește, într'adevăr, despre o «comedie *Obrazele* ce va vedea lumină în Revista noastră». E adevărat că această lumină nu s'a zărit încă, dar acel ce ne-o făgăduiește ține morțiș la paternitatea descoperirii Teatrului eminescian, decî se cuvine a-î face dreptate. Povestea acestei comedii «*Obrazele*» e și foarte hazlie și cetitorii noștri se vor bucura că nu le-am ascuns-o. Există, într'adevăr, printre manuscrisele lui Eminescu. unul care, pentru cine nu-l cetește și pentru

cine nu se ocupă cu lucruri de acestea, ar semăna poate a comedie *originală*, precum o socotește d. Dragomirescu. În realitate, el este copia, incompletă și asta, a unei vechi traduceri românești, după o comedie franceză, al cărei titlu și autor nu sint arătați. Eminescu o va fi găsit într'una din cărțile, revistele ori gazetele vechi mai rare, ori, și mai probabil, în vr'un *manuscris* vechi din cele multe pe care le căuta, le cetia și le studia cu patimă.

Dar atunci, de unde titlul de «*Obrazele*»? se va întreba nedumerit cetitorul. Tocmai aici e hazul poveștii: nu există nici măcar titlul, ci copia lui Eminescu poartă în frunte cuvântul *Obrazele*, adică *persoanele* piesei, care sint și numite apoi, — căci acesta era cuvântul românesc pentru «persoane» în vechile noastre traduceri, precum actul se numia *Facerea*, Scena — *Cortul*, *Cortina* — *Perdeaua*, etc. Iată la ce comédie se reduce, pentru toți cercetătorii conștiincioși, marea descoperire a «comediei» lui Eminescu *Obrazele*, pe care d. Iuliu Dragomirescu are interesantul obraz să o proclame cu atâta siguranță și cu atîta nobilă ambiție personală!

După acelaș calapod original și caracteristic pentru însușirile sale de cercetător, a editat d-sa fragmentul dramatic «*Boșdan Dragoș*». N'a crezut de cuviință să-l citească măcar odată înainte de a-și face o părere asupra-î și de-al tipări, necum să-l studieze, să-l cîntărească, să-î caute toate urmele printre celelalte manuscrise ale lui Eminescu, să-l dateze, să-l comenteze și numai astfel să-l înfățișeze apoi, cu omenie și cu temei, cetitorilor și biografilor maestrului. Singurul gînd, singura patimă a editorului era să se grăbească în ruptul capului, să nu-î ia cumva altul înainte! Și astfel n'a ținut seamă cel puțin de datoria elementară a orî-cărui transcriitor de a cerceta cu luare aminte scrisul, ortografia, punctuația manuscrisului, precum și însemnătatea lui cea adevărată în planurile autorului și în opera lui generală. Toate aceste îndatoriri le-ar fi îndeplinit orî-ce sincer cinstitor al geniului Eminescian, al științei oneste și al cuviinței literare. Pentru cercetătorii așa de temeinici, așa de conștiincioși și așa de modesti ca d. Dragomirescu, ele n'aū existat nici odată orî aū fost desființate dintr'odată. Dînsul «a dat gata» editarea «completă» a dramei *acum doi ani* și nici de atunci încoace n'a găsit vremea și n'a simțit în conștiința sa glasul moral al datoriei de-a-și ispăși vina și de-a ne da măcar în volum o ediție mai omenoasă.

I. SCURTU.

VULTURUL

I.

«Sînt rege în văzduhuri și rege pe pămînt,
 Pălatul mieu sînt norii și tronul mieu o stîncă,
 Puterea mea-î temută, slăvit al mieu avînt, —
 Iar sufletul mieu singur, prăpastie adîncă.

Eu m'am născut în ceasul mîhnirilor cerești
 Cînd zeii hotărîră, într'un mareș sobor,
 Pe-alt zeu să pedepsească cu chinuri omenesți; —
 Un tunet!... și eu fost-am ales răzbunător.

Și-atunci, după porunca mării lor știrbite,
 Osînda hotărîtă m'am dus s'o împlinesc,
 Din Prometeu gonitul în stînci nelocuite
 Cu furie să sfîșiiu tot ce-î dumnezeiesc.

Și mi-am făcut o pradă din cel înlănțuit;
 Din inima-î divină mușcam flămînd mereu, —
 Maș bine ca atunci în veci nu m'am hrănit,
 Căci nu e partea multor o inimă de zeu...

Dar omenirea, pururi setoasă de lumină,
 Nemulțămîta numai cu focul căpătat,
 Ruga pe zeu într'una, cu mila lor deplină
 Să se pogoare-asupra pămîntului uitat.

Și-atunci se furișară alți Prometei din cer,
 Comori de 'nțelepciune în lume revărsînd,
 Surpînd robia țernei cu legile-î de fier, —
 Dar eu am stat de pîndă și i-am strivit pe rînd.

Căci din clipita 'n care am rupt din Prometeu,
 În sufletu-mi s'aprinse un dor de răzvrătire,
 Stîrpiînd un zeu, vream altul, și altul vream' mereu —
 Să mă pătrund de toată a lor dumnezeire...

Și, Dumnezeu eu însu-mi, cu fală să m'avînt
 Spre măreția bolții în veci necercetată,
 Să pot da piept cu Zeul crezută etern și sfînt, —
 — Azi unu-abia rămas-a din cîți erau odată...

Și, inima smulgându-î cu ghiara mea de fier,
Atotputernicia-î ursind-o 'n veci pierzării, —
Să-î fur înțelepciunea și să-l gonesc din cer,
Destăinuind mulțimii misterele creării...»

II.

În largă măreție de înstelare plină
A bolșilor albastre ce tremură sclipind,
Cu nimb de strălucire, în scaun de lumină
Nemuritor și singur stă noul zeu veghind.

Biruitoare, puternic și știutor a toate,
Își mîngîie privirea plimbînd-o 'n nesfîrșit,
Dar văzul lui zădarnic neantul îl străbate —:
N'a mai rămas în lume nimic de cucerit...

Lumină pretutindeni și pururi strălucire —
Nici-o putere nouă de 'nvîns, nici un mister:
E-atîta pace 'n haos și-atîta adormire
Că-l înspăimîntă gîndul de-a 'mbătrîni în cer...

Zădarnic chibzuieste lumii noi cu noi hotară,
Nimic din ce există altfel nu poate fi,
Chiar de-ar zidi pămîntul și ceru-a doua oară
Altminteri să le facă în veci n'ar izbuti.

Și, așintind urechea s'audă mersul lumii,
Simți că'n nemurire nici-o scăpare nu-î,
Că-î fără de izbîndă zădărnicia humii
Și fără de chemare dumnezeirea lui.

Și-atunci, mîhnit în suflet, adînc, nebiruitul
Ne mai puțînd să 'ndure povara de-a fi zeu,
Se birui pe dînsul și hotărî sfîrșitul, —
... Iar lumile în haos se prăbușiră greu...

CORNELIU MOLDOVANU.

PĂRERI ȘI DISCUȚII

BIBLIOTECILE RURALE

Unii au discutat dacă cărțile ce s'au dat ca premii anul trecut sînt potrivite și folositoare ori nu sînt, precum și dacă asemenea cărți urmăresc scopul educației. Vorbă să fie! S'a văzut că în loc de scopul educației s'a urmărit acel al vînzătorilor de premii. Dar asta a fost ceva trecător și noi am rămas numai cu dorința ca de altădată să nu mai fie așa.

Însă o chestie mai însemnată și care cred că acum merită mai multă luare aminte este aceia a bibliotecilor rurale, menite pentru mulțimea cea mare a sătenilor, menite să sporiască gustul pentru carte a celor despre cari mereu se strigă că sînt cei mai puțini știutori de carte din Europa.

Deci, la noi, la alcătuirea bibliotecilor rurale, înainte de toate, trebuia să se urmărească un singur scop: dezvoltarea gustului de cetit.

Trebuia și trebuie tipărite și cumpărate cît mai multe cărți românești, ducătoare în ispită cetitului. Apoi puteau să urmeze și altele.

O dovadă că ceia ce zic este așa: Cărțile de acest fel ce s'au dat (din ale lui Coșbuc), nu mai ajung, atîta de mult sînt cerute; iar celelalte stau acolo în dulap, ca să se așeze colbul pe ele.

Urmează deci, că, dacă Ministerul Cultelor și al Instrucției poate tipări și cumpăra cărți pentru popor, să aleagă dintre ale scriitorilor noștri, începînd cu cronicarii și urmînd cu modernii și contemporanii; apoi pot veni și cărți streine. Cărțile religioase mai însemnate iarăși nu trebuie uitate, căci ce fel de bibliotecă populară fără Sfînta Scriptură, scrierile Sfîntului Ion Gură de Aur, etc.

Căci așa, cum e acum, ce vezi?

Cauți în dulap o carte potrivită ca să o dai flăcăului ori fetei ca să cetiască frumos la șezătoare.

Iei cartea ceia luxoasă de colo. Cauți să vezi de e potrivită și cetești undeva la un paragraf: «Confusiunea între materia odică și materia nimbică»... «Paralelism diferențial între materia odică»... O pui la loc! Nu-i potrivită! Alta: «Disensiunea dintre politică și morală». Nici asta! Alta: «Omul preistoric»... Cauți, cauți și nu găsești.

— Domnule, da dă-mi cartea ceia cu Dănilă Prepeleac!

— Ei, cum nu ți-ăș da-o, da-i la cutare.

Și neavînd ceva mai bun, îi dai «Ce face dracu», «De necaz» sau alte «Anecdote, pipărate, afumate și de post»...

Dar de draci, de necaz, de piper, de fum și de toate lucrurile sarbede și de post, e sătul poporul până în gît.

Și ca să încheiî, voi mai spune una: cărți introduse cu nepricepere și

cu cine știe ce interese nu folosesc de cît doar cu numărul în biblioteca rurală de acum, destinată țăranimii romine.

Să dea Dumnezeu să ajungă țăranul să știe ce e aceia «disensiune între politică și morală», dar pînă atunci «Dănilă Prepeleac» și cu «Popa Duhu» vor aduce mai mult folos țăranilor noștri de cît «critica rațiunii pure»

L. MĂRICAȘ.

CRONICĂ

Domnul N. Iorga ne adresează o scrisoare prin care ne vestește că «multele d-sale sarcini îl împiedecă de a mai fi directorul revistei, dar că ne urează noroc și izbîndă și își va aduce aminte cu plăcere de lupta ce-am dus-o împreună pentru cauza cea bună».

Sîntem cei dintîi cari regretăm din toată inima hotărîrea d-lui Iorga, motivele căreia nu stă în puterea noastră a le înlătura, și ținem să-i exprimăm conducătorului nostru recunoștința și iubirea nestrămutată pentru munca d-sale uriașă, pentru prietenia caldă arătată nouă și cîțitorilor, precum și pentru lumina bogată ce a revărsat asupra căilor nouă ale literaturii noastre.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Incredințăm pe d. Iorga de statornicia noastră în ideile pentru care a luptat ca un maestru al gîndului și al cuvîntului, iar cîțitorii noștri pot fi siguri că «Sămănătorul» nu se va abate niciodată din drumul său cel drept.

REDAȚIA.

*

A căzut vâlul de pe statuia celui mai senin și celui mai cuprinzător scriitor al nostru. La Iași, în fața Teatrului Național, ale căruia temelii morale și literare aș răsărit mai ales din operele aceluși Alexandri care învâluie literatura noastră din veacul trecut pe de-a 'ntregul — boltă albastră și ogor mănos de-opotrivă, — acolo în Iașii rămași pentru noi tot vechea cetățuie de Domni și de oșteni români, cîntărețul moldovean genial va vorbi de aci 'nfaite și privitorilor, din bronzul sombru și mindru. Miniștri, academicieni, scriitori, dascăli de frunte și miș de Romini de-ai țării și de peste hotare, aș venit să-și plece frunțile, să-și înnalte sufletele înaintea nemuritorului. Aș rostit cuvîntări de slavă mulți oratori, printre cari președintele Academiei, d. I. Țalinderu, ministrul Instrucție d. M. Vlădescu, reprezentantul Universității din București, d. N. Iorga, apoi d. A. D. Xenopol și directorul Teatrului Național Ieșan, d. Haralamb G. Lecca, etc. Adînc se vor fi săpat în sufletele Ieșenilor cuvintele așa de potrivite și așa de luminoase ale reprezentantului Universității bucureștene care, într'o clipă de aur, a încheșat simțirea bunilor Români, spunînd că «simbol este pentru noi numele lui Alexandri ca și bisericile și crucile din înstrăinatul oraș»... Numai gazetele bucureștene, ca de obicei, s'aș bucurat —

spre întristarea noastră — de corespondenți pripiți și puțin înțelegători, cari n'au prins nici măcar miezul unora din cuvântările cele mai frumoase.

*

Teatrul Național din București a scăpat și el pentru o săptămână — luminată săptămână — din mreaja de păianjen murdar a localizărilor de ușurele piese streine, și zile de-a rîndul s'au jucat întru cinstirea apostolului dramei noastre naționale, care este poetul din Mircești, operele lui cele mai de seamă: *Despot Vodă*, *Ovidiu*, *Lipitorile satelor*. Montarea pieselor a fost cu totul îngrijită și actorii și-au îndeplinit conștiincios și cu mult avînt rolul de sărbătoare. Trebuie să fie pomenit îndeosebi d. Liciu, cu măiastra sa creațiune *Moise* din «*Lipitorile Satelor*». Publicul l-a răsplătit cu ovații repetite, iar de marele autor al piesei și-a adus aminte, cu aprinsa credință datorită apostolilor, prin sublinierea cu rost a multor din ideile românești și din cugetările morale ale operei.

*

Maestra cea mai strălucită a interpretării dramatice pe care a intru-pat-o pîn'acum, pentru multă vreme poate, geniul poporului nostru, d-ra Agata *Bîrșescu*, purtătoarea cu cinste a faimei neamului românesc prin toate țările culte, din două continente, și-a amintit iarăși cu mișcătoarea duioșie fitească de patria scumpă și a reprezentat aici la noi, în *Teatrul Național*, trei creațiuni de forță ale geniului său: *Messalina*, *Magda și Medeea*. Triumful, firește, a fost deplin, dar cel meritat de neîntrecuta artistă se va ivi numai cînd o Direcțiune a Teatrului, care ar fi cea chemată și cea de mult așteptată, și un public vrednic de artiste romine mari, care va fi cel educat de-o asemenea Direcțiune, ne vor înlăunți pentru totdeauna, în mrejele de soare cald ale iubirii și ale înțelegerii, o glorie care a devenit a Teatrului modern universal și care ar fi o fericire a noastră să lumineze cu statornicie acasă, în *patrie*.

*

Săptămîna viitoare, în zilele de Vineri și Sîmbătă, 27 și 28 Octomvrie, societatea corală a maestrului G. Dima din Brașov, întîia reuniune muzicală ardeleană, condusă de cel dintîiu compositor român de astăzi, va cînta în două concerte, românești și clasice, la *Teatrul Național*.

Vom vorbi mai deaproape despre acest eveniment artistic și cultural în numărul viitor al revistei. Sc.

RĂSPUNSURI.

C. C. Jitianu. E vag; altfel, forma bunișoară.

Silvia. Deocamdată, nu se poate tipări.

Al. Chir. Fără supărare, tot nu. Vers bun, dar nimic în el.